

Arrest

nr. 220 713 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SELIMOVIC, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2019 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: B. (..),

Voornaam: M. M. (..)

Geboortedatum: 01.08.1987

Geboorteplaats: Conakry

Nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 09.02.2019.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ Oostende op 10.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 10.01.2019 door de politiezone van PZ Oostende en verklaart dat hij een partner (B. F. D. (..) °04.09.1993) heeft in België. Samen zouden ze een kind hebben: B. F. B. (..) °14.09.2018. Betrokkene wenst nu het kind te erkennen. Het onderzoek is lopende.

Betrokkene verklaart een kind te hebben in België met B. F. D. (..) die recht heeft op verblijf in België. De erkenning van dit kind door betrokkene is nog in onderzoek. Bovendien geeft dit hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“4.1. EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 8 EVRM
- SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGPLICHT;
- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.

“Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat er op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partij en deze van zijn partner en dochter in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het belang van het kind van verzoekende partij werd volledig buiten beschouwing gelaten.

4.1.1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd o.a. genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Gelet op het feit dat hogere rechtsnormen overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet onverminderd gelden, neemt het feit dat de verwerende partij in bepaalde gevallen een gebonden bevoegdheid heeft niet weg dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot

verwijdering op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in strijd kunnen zijn met deze hogere rechtsnormen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Waar artikel 7 Vw. stelt dat de hogere rechtsnormen te allen tijde gelden, stelt art. 74/13 Vw. bovendien dat bij een verwijderingsmaatregel te allen tijde dient rekening gehouden te worden met de medische toestand van partijen, het belang van het kind en het gezins- en familielevens.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk:

“Waar de verwerende partij voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat specifiek gemotiveerd moet worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, stelt de Raad vast dat dit betoog strijdig is met deze bepaling. De verwijderingsbeslissing moet immers worden genomen door rekening te houden met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door bovenvermeld betoog legt de verwerende partij evenwel een verplichting – die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust – bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoekers kind en haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.” (RvV, 17 december 2014, nr. 135 296)

Verwerende partij past artikel 74/13 Vw. slechts partieel toe, aangezien er geen enkele rekening gehouden wordt met het hoger belang van het kind van de verzoekende partij.

De verwerende partij had, zoals hierboven reeds aangehaald, in de bestreden beslissing de plicht om een grondige analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partij, in licht van artikel 8 E.V.R.M., naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt. Deze analyse werd niet correct uitgevoerd.

Art. 8 EVRM garandeert als hogere rechtsnorm de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31).

Het gezinsleven van verzoekende partij werd, in zoverre hierop werd ingegaan in de bestreden beslissing, bovendien slechts van één kant belicht. Verzoeker is namelijk niet de enige persoon die door de bestreden beslissing wordt geraakt. Ook al werd deze beslissing enkel aan verzoeker zelf geadresseerd, toch wordt ook het gezinsleven van zijn kind en partner rechtstreeks aangetast door de bestreden beslissing. Dit wordt hieronder verder toegelicht.

4.1.2.

In de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met de speciale situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Verzoekende partij is namelijk de vader van een zeer jong meisje, B. B. (...), dit dochtertje kreeg hij samen met zijn huidige partner, een erkende vluchteling, mevrouw F. B. (...) (stuk 9).

Huidig bevel werd immers afgegeven, nadat verzoekende partij de nodige stappen heeft gezet om zijn dochter te erkennen.

Aangezien de moeder van B. (...) erkend vluchteling is zal zij ook de vluchtelingenstatus kunnen bekomen op dezelfde gronden als haar moeder. Hiertoe zal zij zelf binnenkort een verzoek om internationale bescherming indienen.

Indien verzoekende partij het land dient te verlaten vormt dit niet alleen een schending van zijn recht op een gezinsleven. Mevrouw F. B. (...) en hun dochter B. (...) zullen eveneens voor onbepaalde tijd aan hun man/vader onttrokken worden.

Voor hen is het bovendien absoluut onmogelijk om verzoekende partij te volgen naar Guinee, aangezien zij daar een gerechtvaardigde vrees voor vervolging koesteren.

Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen naar de rechtstreekse gevolgen van deze verwijdering en dit op basis van alle elementen waarvan verwacht kan worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624).

De gebruikte motivering gaat voorbij aan gevestigde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit duidelijk volgt dat de huidige bestreden beslissing een ontoelaatbare inbreuk vormt op artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker.

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens³ heeft een aantal criteria geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het treffen van een billijke belangenafweging, met name de zgn. Boulif/Üner criteria⁴.

Wat betreft de notie familieleven, houdt dit in dat er een voldoende nauwe band aanwezig dient te zijn tussen de leden van de familie⁵:

« La notion de vie familiale ne se limite plus aujourd'hui à la seule institution d'une famille en tant que cellule organisée et protégée par le droit : elle couvre au contraire de nombreux domaines tels que l'autorité parentale, les droits des enfants naturels et adultérins, les mesures de placement des enfants, la transsexualité, l'homosexualité, l'établissement des liens de filiation...

Vrije vertaling : de notie van het familieleven limiteert zich op heden niet meer enkel tot het instituut van de familie in de zin van een cel georganiseerd en beschermd door het recht : integendeel, zij dekt vele domeinen zoals het ouderlijk gezag, de rechten van de natuurlijke en overspelige kinderen, de maatregelen van geplaatste kinderen, de transseksualiteit, homoseksualiteit en het vaststellen van de afstammingsband...» (N. GALLUS, Rev. dr. U.L.B. 2/2005, « Les relations parentales et la jurisprudence récente de la Cour européenne des droits de l'homme »-, p. 14).

Het EHRM oordeelde dat er moet onderzocht worden of er een verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit dient verder te geschieden aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge⁶.

Deze belangenafweging dient in dit dossier op een uiterst grondige manier te gebeuren, aangezien het hier niet louter de rechten betreft van een persoon die voor de eerste keer toegang vraagt tot het grondgebied, maar ook om de rechten van twee personen, waaronder een pasgeboren kind, die hier niet alleen verblijfsrecht genieten, maar van wie ook vaststaat dat ze onder geen beding terug kunnen keren naar Guinée.

Inmengingen kunnen in dit geval enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden, het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoeker (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Bovendien haalt verwerende partij aan dat het in casu slechts om een tijdelijke verwijdering gaat, waardoor artikel 8 EVRM niet geschonden wordt. Er is echter geen enkele zekerheid over de duur van de verwijdering. Bijgevolg weet verzoekende partij niet hoe lang hij van zijn partner en dochter gescheiden zal zijn, wat zéér nefast is voor zijn dochter.

Het staat dus vast dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden.

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is bijgevolg disproportioneel aan het beoogde doel.

4.1.3.

De verwerende partij laat in de bestreden beslissing daarnaast ook het belang van het kind volledig buiten beschouwing. Nochtans dienen deze hogere belangen steeds de eerste overweging te vormen. Zoals reeds aangehaald is het dochtertje van verzoekende partij nog zeer jong, nauwelijks vier maanden.

Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden aandacht moeten besteden aan alle elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen⁷.

De verwerende partij stelt dat dit het belang van het kind niet primeert aangezien de verzoekende partij het kind nog niet officieel erkend heeft. De verzoekende partij benadrukt dat hij onmiddellijk zijn dochtertje wilde erkennen. Doordat het dossier naar het parket werd overgemaakt en een onderzoek naar schijnerkenning werd opgestart, heeft de erkenning echter vertraging opgelopen. Op dit moment werd een DNA-onderzoek bevolen. Verzoekende partij heeft er dan ook alle vertrouwen in dat de procedure snel positief zal afgerond worden.

In deze context is het in het hoger belang van zijn kindje, om de nodige voorzichtigheid aan de dag te leggen en de man niet uit te zetten die naar alle waarschijnlijkheid haar vader is.

Het scheiden van een kind van dergelijke jonge leeftijd van haar vader kan in geen enkel geval in overeenstemming zijn met haar belangen. Voor de emotionele nabijheid tussen moeder en kind, en het gevoel van bescherming die hier mee gepaard gaat, is het van groot belang dat ze niet van elkaar gescheiden worden. Ook objectieve informatie toont aan dat een scheiding tussen ouders en kind, omwille van de lange afstand, een negatieve invloed heeft op de verdere ontwikkeling van het kind, hetgeen uiteraard onaanvaardbaar is:

"Though human relationships are more complex than those of rodents, the research suggests that withdrawing maternal support early in a child's life can have a number of physiological and behavioral consequences that may contribute to a complex, changing pattern of vulnerability over the life span, Hofer says. "Variations in qualities of mother-infant relationships among humans thus appear to have deep biological roots in the form of their capacity to shape children's psychological and biological responses to their environment — effects that extend into adulthood," he writes." (stuk 3, Association for Psychological Science, How Mother-Child Separation Causes Neurobiological Vulnerability Into Adulthood, 20 juni 2018, te consulteren via: <https://www.psychologicalscience.org/publications/observer/obsonline/how-mother-child-separation-causes-neurobiological-vulnerability-into-adulthood.html>, verzoekster zet vet)

"Our findings suggest an association between the experience of an early separation and later child aggression and negativity. This is consistent with previous research that has identified socioemotional consequences associated with a disrupted attachment (Adam & Chase-Lansdale, 2002; Lawrence et al., 2006). Similarly, it has been shown that anger is a common response in the Strange Situation assessment of infant-parent attachment (Shiller, Izard, & Hembree, 1986). If early separation is associated with anger, it is not surprising that children would demonstrate elevated aggressive behaviors as a result." (stuk 4, Kimberly Howard, Anne Martin, Lisa J. Berlin & Jeanne Brooks-Gunn, Early Mother-Child Separation, Parenting, and Child Well-Being in Early Head Start Families, 13 januari 2011, te consulteren via: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3115616/>, verzoekster zet) "On top of that, mothers don't even have to hug their children to effectively reduce their stress responses—a mom's presence might be enough to do the trick. The part of the brain that is most active when we are afraid—the amygdala—isn't as active in children when their mothers are present as when they are absent (Gee et al., 2014). Further, there is evidence that the amygdala is activated more quickly and more easily in children who are in foster care—children who don't have a mother in close proximity—than children who are not (Gee et al., 2013). This research suggests that a mother's presence can affect a child's brain, protecting it from the negative effects of fear or stress. The jist here is that taking children

away from their parents could not only cause potentially serious forms of stress, but it also takes away children's primary method of coping with that stress—the presence and comfort of their mothers and fathers.” (stuk 5, Psychology Today, The effects of Separating Children from Their Parents, 5 juli 2018, te consulteren via: <https://www.psychologytoday.com/intl/blog/the-baby-scientist/201807/the-effects-separating-children-their-parents>, verzoekster zet vet)

4.1.4.

Samenvattend moet gesteld worden dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt.

Het recht op gezinsleven van zowel verzoekende partij, als zijn partner en kind worden aangetast door de bestreden beslissing. Bovendien zijn de feitelijke overwegingen die vermeld zijn allerm minst afdoende. Het belang van het kind wordt door verwerende partij niet in beschouwing genomen. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing manifest de op de verwerende partij rustende formele en materiële motiveringsverplichting.

Het bevel het grondgebied te verlaten dd. 19 november 2018 (kennisgeving 19 november 2018) bevat meerdere lacunes. De bestreden beslissing dient bijgevolg geschorst en vernietigd te worden.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“4.2. TWEEDE MIDDEL

- SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 3 EVRM;
- SCHENDING VAN HET NON-REFOULEMENTBEGINSEL;
- SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGPLICHT;
- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT.

Samenvatting middel:

De bestreden beslissingen werden genomen zonder dat op dat moment enig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partij op bescherming in het licht van artikel 3 van het EVRM op basis van zijn Guineese nationaliteit.

Artikel 3 EVRM beschermt verzoekende partij tegen blootstelling aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 3 EVRM garandeert een absoluut recht, hieruit volgt dat elke staat verplicht is om eventuele aanwijzingen van een reëel risico conform art. 3 EVRM effectief te onderzoeken. Hierbij dient de staat alle aspecten effectief te onderzoeken.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens legt in dit kader een verregaande onderzoeksplicht op aan de beoordelende overheid, wanneer het een verwijdering betreft naar een land, waarvan uit rapporten blijkt dat mensenrechtenschendingen er veelvuldig voorkomen.

“The Court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention.” (EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, §147, verzoekende partij zet vet)

Uit diverse rapporten betreffende Guinée blijkt dat de algemene situatie er erbarmelijk is. De overheid misbruikt het strafrecht om andersdenkenden te onderdrukken. Er ontstaan vaak geschillen omwille van etnische verdeeldheden en corruptie is wijdverspreid.

“Since Guinea returned to civilian rule in 2010 following a 2008 military coup and decades of authoritarian governance, elections have been plagued by violence, delays, and other flaws. The government uses restrictive criminal laws to discourage dissent, and ethnic divisions and pervasive corruption often exacerbate political disputes. Regular abuse of civilians by military and police forces reflects a deep-seated culture of impunity.”

(stuk 6, Freedom House, Freedom in the World 2018 - Guinea, 28 mei 2018, te consulteren via <https://www.refworld.org/country,GIN,5b2cb86da,0.html>, verzoekende partij zet vet)

De Belgische FOD Buitenlandse Zaken geeft op zijn website een eerder negatief advies over Guinée. Er wordt gesproken over een land in crisis en een gespannen situatie:

“Sinds de lokale verkiezingen van 4 februari 2018 en de bekendmaking van de resultaten door de CENI hebben verschillende protestbewegingen, gepaard gaande met geweld, plaatsgevonden in Conakry en in het binnenland (inclusief Kindia). Ondanks de afspraken om de crisis in augustus te beëindigen, blijft

de situatie gespannen. De oppositie heeft recentelijk opnieuw een aantal dagen "dode stad" afgekondigd. De oppositie roept ook op voor nieuwe algemene mobilisaties. Daarbovenop is er nog de algemene staking van onbeperkte duur van de leerkrachten. In deze context kunnen rellen in Conakry alsook in verschillende grote steden in het binnenland niet worden uitgesloten."

(stuk 8, Belgische FOD Buitenlandse Zaken, Guinée, te consulteren via: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/guinee , geldig op 31 januari 2019, verzoekende partij zet vet)

De huisvesting in Guinée is bovendien beneden alle standaard. Mensen leven in onveilige woningen in onhygiënische omstandigheden.

"In August, at least 10 people, including two children, were killed in a landslide at a rubbish dump site at Dar-Es-Salam, a neighbourhood of Conakry. In September, the government spokesperson acknowledged a failure in the sanitation services. The National Director of Humanitarian Actions at the Ministry of Territorial Administration said that the remaining inhabitants should be evicted immediately."

(stuk 7, Amnesty International, Amnesty International Report 2017/18 – Guinea, 22 februari 2018, te consulteren via: <https://www.refworld.org/country,GIN,5a9938f3a,0.html>, verzoekende partij zet vet)

Deze erbarmelijke levensomstandigheden geven vaak aanleiding tot politieke manifestaties. Hierbij komt het vaak tot confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en de burgers waarbij heel wat slachtoffers vallen:

"At least 18 people were killed and dozens were injured during demonstrations. In February, seven people were killed in the capital, Conakry, during protests connected to a strike over the authorities' decision to review teachers' terms and conditions, and to school closures. The security forces dispersed the demonstrators with tear gas, batons and live ammunition."

12

On 20 February, the police arrested seven human rights defenders of the Voice of the People movement who had organized a sit-in in Conakry calling for schools to reopen. They faced charges of "disturbing public order", later amended to "participating in an unlawful assembly", and were released the same evening. Three days after his release, national television journalist Hassan Sylla – one of the seven – was suspended from his job for six months for gross misconduct; no explanation was given. Security forces used live ammunition during violent protests against poor living standards in the Boké region in April, May and September. At least four people died from gunshot wounds. On 22 August, former soldier and trade unionist Jean Dougou Guilavogui was arrested by gendarmes in Matoto, a Conakry neighbourhood, and taken to a gendarmerie detention centre. He was charged with "participating in an unlawful assembly" and was detained without trial at the Maison centrale, Conakry's main prison, until his release on bail on 21 December." (stuk 7, Amnesty International, Amnesty International Report 2017/18 – Guinea, 22 februari 2018, te consulteren via: <https://www.refworld.org/country,GIN,5a9938f3a,0.html>, verzoekende partij zet vet)

Uit bovengaande informatie volgt dat de situatie in Guinée allerminst stabiel is. Het is duidelijk dat de autoriteiten van het land van herkomst van verzoekende partij hem geen bescherming kunnen bieden, integendeel zelfs. Bijgevolg is het op heden niet aangewezen om een jonge vader terug te sturen naar een land dat de mensenrechten niet respecteert.

Verwerende partij liet echter volledig na enig onderzoek te verrichten naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. Bijgevolg schond verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

2.2. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij als volgt:

"2.2.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 7 van de Vreemdelingenwet,
- Artikel 8 EVRM,
- Het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel,
- De materiële motiveringsplicht,
- Het proportionaliteitsbeginsel,
- De zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat er geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van het kind. Ook de partner en het kind zullen voor onbepaalde tijd aan hun man/vader onttrokken worden. De verzoekende partij voert aan dat zij ingevolge de bestreden beslissing niet eenvoudig zal kunnen terugkeren.

Vooreerst benadrukt verweerder dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) , doch een louter bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 13) met een termijn voor vrijwillig vertrek. Doorheen haar inleidend verzoekschrift maakt de verzoekende partij aldus ten onrechte gewag van een uitzetting: de in casu bestreden beslissing is geen maatregel tot gedwongen verwijdering.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Eén en ander wordt door de verzoekende partij ook niet betwist, zodat niet dienstig anders kan worden voorgehouden dan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet terecht heeft besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet schrijft immers in niet mis te verstande bewoordingen voor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden niet anders vermag dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij het leidend motief van de bestreden beslissing nergens betwist, doch dat de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Naar het oordeel van de verzoekende partij zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing niet afdoende rekening hebben gehouden met de verzoekende partij haar individuele situatie.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Met betrekking tot het in België onderhouden gezins- of familieleven (en hiermee gepaard gaand hoger belang van het kind) laat verweerder verder gelden dat hieromtrent wel degelijk op uitdrukkelijke wijze is gemotiveerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing maakt inderdaad uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Betrokkene verklaart een kind te hebben in België met Bah Fatoumata Dalanda die recht heeft op verblijf in België. De erkenning van dit kind door betrokkene is nog in onderzoek.

Bovendien geeft dit hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Gelet op voormelde gedegen motivering kan de verzoekende partij eenvoudigweg niet dienstig voorhouden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met het in België beleefde gezins- of familieleven en het hoger belang van het kind.

Verweerder wenst nog op te merken dat de verzoekende partij zelf heeft nagelaten om de correcte geëigende procedures te volgen om voor langere tijd in het Rijk te kunnen verblijven, zodat zij het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet dienstig ten kwade kan duiden dat in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht overweegt dat de loutere intentie van de verzoekende partij om zich bij de partner (met recht op verblijf in het Rijk) en nog niet-erkend kind te voegen uiteraard niet volstaat om automatisch verblijfsrecht in het Rijk te bekomen. Terwijl de erkenning van het kind nog in onderzoek is.

In haar inleidend verzoekschrift meent de verzoekende partij volstrekt ten onrechte dat zij -wars van de vigerende verblijfsreglementering- gerechtigd moet zijn om verder op het grondgebied te verblijven,

niettegenstaande zij manifest heeft nagelaten om de geëigende procedures te volgen ten einde het voorgenomen verblijf in regel te stellen.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Daar waar de verzoekende partij in haar eerste middel aanvoert dat er duidelijk sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing evenwel terecht melding gemaakt van het feit dat de erkenning van het kind thans nog in onderzoek is, doch dat het voorgehouden familieleven verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf geeft. Evenwel wordt allerm minst kennelijk onredelijk overwogen dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet onverenigbaar kan worden geacht met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verweerder benadrukt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening is gehouden met de specifieke familiale situatie van de verzoekende partij.

De verweerder laat gelden dat in casu echter geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij -zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ook wordt aangehaald in de bestreden beslissing- niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Verzoekende partij merkt enkel op dat de vrouw en het kind voor onbepaalde tijd van verzoekende partij zullen worden onttrokken, maar geeft niet aan om welke reden dit onmogelijk zou zijn. Het is aan verzoekende partij om tijdens deze tijdelijke scheiding het nodige te doen met het oog op het verkrijgen van de nodige verblijfsdocumenten.

Terwijl moet worden opgemerkt dat het mogelijk moet worden geacht om nauw contact te onderhouden via de moderne communicatiekanalen, zodat ook in dit op zicht geen ongeoorloofde inbreuk op de familiale relaties kan worden vastgesteld.

Zie ook:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Het gegeven dat het dochtertje nog zeer jong is, doet hieraan geen afbreuk.

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

De algemene rapporten waarnaar verzoekende partij verwijst, zijn niet dienstig: verzoekende partij toont niet aan als zou zij niet de nodige maatregelen zou kunnen treffen opdat het kind weinig hinder van de tijdelijke scheiding zou ondervinden.

Ook de procedure met het oog op erkenning van het kind, staat een tijdelijke terugkeer niet in de weg.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

In die zin wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ook terecht uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar voorgehouden partner en kind wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij doorheen haar eerste middel herhaaldelijk beklemtoont dat zij voor onbepaalde tijd van het grondgebied zou worden verwijderd, alsook dat de bestreden beslissing er aan in de weg zou staan dat de verzoekende partij eenvoudig zou kunnen terugkeren naar België.

Er is geen enkele reden om aan te nemen dat de bestreden beslissing het voor de verzoekende partij moeilijker zou maken om opnieuw verblijfsrecht in het Rijk te bekomen.

Terwijl nogmaals dient te worden gewezen op de eigen verantwoordelijkheid van de verzoekende partij, nu tot op heden werd nagelaten om de nodige stappen te ondernemen om voor langere tijd op het grondgebied te kunnen verblijven.

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd om zonder meer in het Rijk te blijven, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet anders kon dan vaststellen dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Er is geen sprake van een schending van het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel of de zorgvuldigheidsplicht.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 7 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikel 3 EVRM,*
- Het non-refoulement beginsel,*
- Het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel,*
- De materiële motiveringsplicht,*
- Het proportionaliteitsbeginsel,*
- De zorgvuldigheidsplicht.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou de bestreden beslissing zijn genomen zonder dat op dat moment enig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partij op bescherming in de zin van artikel 3 EVRM, en dit gelet op zijn Guineese nationaliteit.

Verweerder herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft terwijl zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

Eén en ander wordt door de verzoekende partij ook uitdrukkelijk erkend, zodat niet dienstig anders kan worden voorgehouden dan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet terecht heeft besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet schrijft immers in niet mis te verstande bewoordingen voor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden niet anders vermag dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij het leidend motief van de bestreden beslissing nergens betwist. Naar het oordeel van de verzoekende partij zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing niet afdoende rekening hebben gehouden met de verzoekende partij haar individuele situatie. Uit het dossier blijkt evenwel niet dat verzoekende partij naar aanleiding van diens verhoor door de politie heeft verwezen naar de thans in het verzoekschrift voorgehouden situatie in Guinee.

Het is aan verzoekende partij zelf om het nodige te doen teneinde diens verblijf in regel te stellen. Er dient te worden gewezen op de eigen verantwoordelijkheid van de verzoekende partij, nu tot op heden werd nagelaten om de nodige stappen te ondernemen om voor langere tijd op het grondgebied te kunnen verblijven.

De verzoekende partij kan uiteraard niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zonder meer verblijfsrecht zou moeten toekennen aan een vreemdeling die daartoe niet eens de geëigende procedure volgt.

Terwijl door verzoekende partij niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst.

Verzoekende partij werpt een schending van art. 3 EVRM op.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of

had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

De algemene beschouwingen en rapporten kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Terwijl met de verwijzing naar een negatief reisadvies dat enkel gericht is aan Belgen en geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen, verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Guinee een reëel risico zou lopen een inbreuk van artikel 3 EVRM.

“Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekster. De reisadviezen waarnaar verzoekster verwijst, zijn irrelevant daar het niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken gebied.” (R.v.V. nr. 67.224 dd. 26.09.2011) (vette letters toegevoegd)

- de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen,

- verzoekende partij gedurende verscheidene jaren in België verbleef en steeds kon rekenen op de bijstand van een advocaat, maar toch geen nieuwe asielaanvraag indiende (hoewel zij vertrouwd is met de asielprocedure), wat toelaat te besluiten dat zij er zelf niet van overtuigd was dat zij in Guinee dreigde te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Er is geen sprake van een schending van het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel of de zorgvuldigheidsplicht.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Ook het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing betreft een situatie van eerste toelating. In dat geval oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014,

Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

2.8. Verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat zij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Wel betoogt verzoekende partij dat verwerende partij, bij het treffen van de huidige verwijderingsmaatregel, de hogere rechtsnormen dient te respecteren en rekening dient te houden met de persoonlijke omstandigheden van de zaak.

2.9. Wat vooreerst de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat in deze bepaling niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Wel dient te blijken dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij zelf meerderjarig is en geen gewag maakt van een medische problematiek waarmee onterecht geen rekening werd gehouden. Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar verklaringen inzake haar gezinsleven in België, zijnde haar partner en het feit dat er sprake is van een minderjarig kind. Zo stelt de verwerende partij: *"Betrokkene werd gehoord op 10.01.2019 door de politiezone van PZ Oostende en verklaart dat hij een partner (B. F. D. (...)) °04.09.1993 heeft in België. Samen zouden ze een kind hebben: B. F. B. (...) °14.09.2018. Betrokkene wenst nu het kind te erkennen. Het onderzoek is lopende.*

Betrokkene verklaart een kind te hebben in België met B. F. D. (...) die recht heeft op verblijf in België. De erkenning van dit kind door betrokkene is nog in onderzoek. Bovendien geeft dit hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Zoals duidelijk blijkt uit voormelde motivering wijst de verwerende partij er in de eerste plaats op dat het kind waarvan sprake nog niet erkend is door de verzoekende partij omdat het onderzoek dienaangaande nog lopende is. Verzoekende partij betwist dit gegeven niet. Haar betoog dat zij rekent op een positief resultaat inzake de erkenning doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg dient gesteld dat – op het ogenblik van de verwijderingsmaatregel – geenszins vaststaat dat verzoekende partij de ouder is van het minderjarig kind. In dit verband wijst de Raad er op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Verzoekende partij betwist niet dat de vraag tot erkenning van het kind nog geen positief resultaat heeft gekend zodat niet blijkt dat zij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met het kind. De vraag is of de verzoekende partij kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden. In casu beperkt de verzoekende partij zich slechts tot het betoog dat de scheiding tussen ouder en kind een nefaste invloed heeft op het kind en dat bijgevolg de bestreden beslissing het belang van het kind schaadt. Met haar betoog maakt zij evenwel niet aannemelijk dat het kind, dat niet gescheiden wordt van de moeder waarmee wel een bloedband is aangetoond en waarvan kan aangenomen worden dat deze de zorg draagt voor het kind, geschaad zal worden in zijn hoger belang door de tijdelijke verwijdering van verzoekende partij. De verwerende partij oordeelt immers dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Waar verzoekende partij nog betoogt dat er geen enkele zekerheid is over de duur van de verwijdering is haar betoog volledig hypothetisch. Zij maakt geenszins aannemelijk dat – indien zij aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoet – zij onredelijk lang zal moeten wachten op haar machtiging.

In casu dient ook vastgesteld te worden dat verzoekende partij op de hoogte was van haar precare verblijfssituatie. Bovendien is er evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoekende partij geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht.

Verzoekende partij toont niet aan dat haar situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van haar gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de Vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij. Naast de vaststelling dat er nog geen erkenning voorligt wordt ook gesteld dat de terugkeer tijdelijk zou zijn, meer bepaald om aldaar de nodige stappen te vervullen om haar verblijf te regulariseren.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat het voor haar partner als erkend vluchteling en het kind onmogelijk is om haar te volgen en dat dit niet van hen kan worden verwacht, blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat dit wel zo zou zijn. Verder dient nogmaals benadrukt dat het een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoekende partij niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens haar binnenkomst- en verblijfsdocumenten opnieuw in orde zijn.

Het weze herhaald dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet aangeeft dat de partner en het kind verzoekende partij dienen te vergezellen. De Raad merkt hierbij op dat de moderne communicatiemiddelen kunnen zorgen voor regelmatige contacten.

Waar verzoekende partij nog uitgebreid verwijst naar het belang van het kind, blijkt uit de bestreden beslissing dat, zoals hoger reeds vastgesteld, eveneens rekening werd gehouden met de aanwezigheid van een minderjarig kind. Evenwel houdt verwerende partij ook rekening met en legt zij de nadruk op het gegeven dat het onderzoek naar de erkenning van het kind nog lopende is en dat dit geen automatisch recht geeft op verblijf waarbij gedoeld wordt op de illegale situatie van verzoekende partij haar verblijf en het feit dat zij haar gezin heeft gesticht tijdens haar precare verblijfssituatie. Bovendien houdt de bestreden beslissing, zoals verwerende partij stelt, geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt niet. Evenmin ligt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voor.

2.10. In de mate dat verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad eraan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat er een onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en naar de persoonlijke omstandigheden, kan ze niet worden gevolgd.

Verder blijkt uit de gegevens gekend bij de Raad (zie arrest nr. 94 836 van 10 januari 2013) dat de vraag tot internationale bescherming van verzoekende partij werd afgewezen. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus werd reeds getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat, waar de verzoekende partij verwijst naar algemene informatie inzake de veiligheidssituatie in het land van herkomst, een algemene situatie van geweld enkel "*in de meest extreme gevallen*" waar een echt risico op onmenselijke behandeling simpelweg volgt uit het feit dat het

individueel onderworpen wordt aan zulk geweld bij terugkeer, een voldoende intensiteit zal hebben om een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM te bereiken (EHRM, M.O. t./ Zwitserland, 20 juni 2017, punt 70).

Uit lezing van de naar voren geschoven informatie kan de Raad geenszins afleiden dat verzoekende partij, louter door het feit dat zij als burger terugkeert naar Guinee, zich in dergelijk “*extreem geval*” zal bevinden. De beschreven algemene situatie laat niet toe te stellen dat verzoekende partij omwille hiervan bij terugkeer onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Voorts dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij moet terugkeren naar een land waar haar economische positie mogelijk slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah/Verenigd Koninkrijk, § 14; mutatis mutandis EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekende partij er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (mutatis mutandis EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein/Nederland en Italië §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42).

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk. De middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER